

Església i pluralisme religiós

JOSEP ALEXANDRE BARÓ
DELEGAT DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

El pluralisme cultural i religiós fa part de la nostra realitat quotidiana. És, fins i tot, un fenomen creixent. L'Església no es troba fora d'aquesta realitat plural, ans al contrari, ha d'aprendre a viure i conviure amb altres creences i amb altres estils de religiositat. La vida dels cristians que pertanyen a diverses confessions de fe haurà de compartir, a casa nostra i arreu de l'Estat espanyol, temps i espais, conviccions i respecte mutu.

No crec que davant aquesta realitat social sigui prudent, per part dels catòlics, una actitud d'ignorància o d'indiferència. Tampoc de por. El tancament mostra feblesa i manca de confiança, cosa que és contrari a l'esperit evangèlic. Aquest ens duu, més aviat, al respecte que estima i a l'acollida agosarada. En el fons, el repte consisteix en sobrepassar la nefasta tolerància, la qual no espera mai res de l'altre i tot li és igual. I, perquè tot no és igual, els catòlics hem de ser homes i dones de diàleg en els diversos àmbits de la vida social: la cultura, les religions, la política, etc. Qui no coneix, no pot estimar.

En aquesta realitat plural, en el bisbat de Lleida ens estem prenent el pols durant aquestes setmanes fins al Nadal. En les parròquies, delegacions i grups cerquem, en un primer temps, a copsar justament el teixit de la nostra realitat, a fi de descobrir els reptes i signes d'esperança que hi són presents. Després,

en un segon moment cercarem els criteris de discerniment, a fi de percebre les necessitats pastorals de cara al futur immediat i establir-ne les prioritats. Cosa que es farà, en el proper mes de maig, en una assemblea diocesana.

Es tracta, doncs, d'un camí que ja hem iniciat i que hauria d'aportar frescor i entusiasme en la vida dels cristians i un nou ardor en les comunitats. Vivificar el sentit de pertànyer a l'Església, a fi de créixer en ella com a creients en l'Amor regalat de Déu i, des d'ella, contribuir amb l'Amor diví a la humanització en la nostra societat plural. Conscients que som part d'una Església

que acompanya i ajuda, sabem que la humilitat i la senzillesa és la única manera de servir.

Com cada any, aquest diumenge dia 15 és la Jornada de Germanor o Dia de l'Església diocesana. Un moment més per prendre consciència de pertinença a l'Església i de poder compartir plegats els objectius: Ésser homes i dones de diàleg i no d'exclusió en el pluralisme actual, contribuir amb la nostra fe cristiana a la tasca d'humanitzar-nos els uns als altres, celebrar i ésser testimonis de l'Amor que salva, compartir els nostres béns. La nostra aportació econòmica en aquesta Jornada de Germanor permetrà al bisbat tirar endavant les seves activitats i serveis per al bé de tots i de tot-hom. Participem-hi!

Addiccions

MÀRIUS CARRETERO
PINTOR

Diu el saberut Diccionari de la Llengua Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans, que la paraula "Addicció" defineix l'estat de dependència fisiològica o patològica a una substància o una pràctica, més enllà del control voluntari. Tenen raó els de l'Institut, però potser no tota.

Tenim la paraula "Addicció" com definició i etiquetatge d'una cosa dolenta, nociva, perjudicial... i crec que no sempre és així. Si en lloc de la parauleta en qüestió, féssim anar la de "costum", "hàbit", "rutina"... veuríem que la cosa perd força i encaixa més en la parla diària.

Per exemple: Addicció al sexe. Pensem hipòcritament: "Màlament! No pot ser bo! No es pot estar tot el dia pensant en el mateix! Quina marranada! Quina porcada!

Això pot comportar poca atenció a les tasques diàries, assetjament laboral a les companyes de feina (rarament als companys, i aquesta discriminació és rara, oi? perquè serà?), menyspreu i emprament viciosos dels sagrats deures matrimonials si no es fa per procrear i mantenir l'espècie.

Els que tenen aquesta addicció són malalts mentals que haurien d'estar reclosos al psiquiàtric! La paraula "addicció" ens ha dut a confondre els termes, perquè si en lloc de qualificar així la relació continuada i satisfactòria de la pràctica del sexe, pensem en dureres persones enamorades, que es desitgen, que es comprenen i que sempre que poden ho posen en

pràctica, se'ns fa més fàcil de parir. Normalment només ho rebutgen aquelles persones que mai han sabut explicar les seves coses íntimes, com una relació d'amor fríquent i continuada, al contrari, han vist una obligació que tant aviat se l'han pogut treure del damunt, amb qualsevol excusa, han respirat tranquils.

Hi ha, però, addiccions més riques, com són les addiccions al treball. Quan el di-vendres al vespre sona el timbre de la porta de casa i l'espòsa va a obrir delerosa de trobar al marit amb un ram de flors, i el veu carregat d'expedients per enllestir el fi de setmana, per "fer mèrits i quedar be amb l'empresa" queda palesa, de cop i volta, que aquesta és una addicció molt greu i perillosa. Tant com descobrir que la parella té un amant.

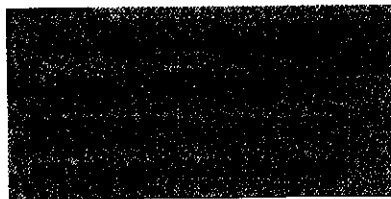
Hi ha addiccions perniciososes, com pot ser la d'ensopagar impen-sadament i repetidament, amb el forat d'una clavaguera oberta, per exemple, al nostre carrer Major.

Ara be, com que al davant del forat de la clavaguera hi ha una farmàcia, sempre poden ser atesos de la caiguda acuradament. Aquesta addicció té molts partidaris.

Cada dia son més i s'entesten, repetidament, en deixar en evidència al nostre modèlic Ajuntament, que té cura de que tot estigui correcte i políticament presentable. Es va sentir dir, fa poc a un personatge de la Casa Gran: "Però, que

no miren a terra quan caminen?". També es pot acabar fent un petó a les rajoles, topant amb la resta d'uns suports mal polits de marquesina d'autobús, traslladada a dos metres de la seva situació inicial, perquè algun comerciant va dir que li tapava l'aparador.

D'aquesta darrera addicció m'hi he fet soci darrerament i cada dia me'n recordo més de la marquesina, del comerciant i de la seva fa-

mília, dolorosament.

Una addicció gloriosa, a la que el doctor de bata blanca que cuida de la meua salut no hi estarà gens d'acord, és a la del pa amb tomata, tallat a mà, amb un pernil de Jabugo al cantó i un porró de vi negre dels que fan a Pinyana.

Curiosament ha sorgit un altre opositor a l'addicció del meu pa amb tomata i pernil, i aquest sí que no me l'esperava.

Es tracta del director del banc on hi tinc habitualment el compte corrent (amb el semipermanent saldo vermell), que em va arreplegar l'altre dia, a mig desdejunar, i em va explicar, de forma prou incorrecta i airada, que no es pot lluir Jabugo mentre els meus números s'assemblen cada dia més a l'antic partit comunista.

Que voleu que hi faci? La carn es débil! I el pernil estava de bo...!

El tercer rebut de l'IBI

ISIDRE GAVÍN I VALLS
CAP DE L'OPOSICIÓ AL AJUNTAMENT DE LLEIDA

Duen que les grans revolucions les generen els petits canvis. Veient les reaccions d'indignació de molts ciutadans davant del tercer rebut de l'IBI crec que és una reflexió certa i ben actual.

Aquesta novetat fiscal que ha sorprès a tanta gent, en part per la nul·la informació donada, i potser benintencionada, ha fet despertar a molts ciutadans, els ha fet reflexionar i els ha fet sumar i adonar-se de l'Impost de Béns Immobles (IBI) desorbitadament elevat que paguem a Lleida.

El grup de CiU porta molt temps denunciant que el govern municipal fa molts anys que ens diu que ens puja els impostos d'IPC i resulta que l'IBI, el principal impost de la ciutat, fa molts anys que puja el 10% de mitjana anual, gràcies al coeficient que aprova l'Ajuntament; abans amb l'època Siurana i ara amb l'època Ros.

No sabem sumar?, no ens sabem explicar?, no arribava el nostre missatge a la majoria de ciutadans?

Potser alguna d'aquestes causes hi tenia alguna cosa a veure, però també el fet de que érem en una etapa de bonança, de grans creixements econòmics, de feina per a tothom, també el fet de creure que l'economia municipal estava molt malmesa i calia sortir-ne, el dubte del que passaria amb un canvi d'alcalde, el progrés dels serveis de la ciutat, que evidentment s'ha produït, feia que molta gent ho acceptés.

A veure!; és que CiU creu que no s'han de pagar impostos? Evidentment no! Cal pagar impostos per millorar els serveis, per repartir la riquesa i generar benestar a tota la societat.

Ara bé, cal rebre en serveis la compensació adequada, no entenc com és que Lleida és la capital dels impostos alls a gairebé tots els estudis d'organismes especialitzats, especialment en l'IBI que és el més car de tot l'Estat espanyol, si aquí no tenim els millors serveis, ni el millor Centre Històric, ni el millor urbanisme, ni el pa-

trimoni més ben conservat, ni la ciutat més neta, ni la que té més presència policial de tot l'Estat.

Sabem sumar i alguna cosa falla. Hi ha descontrol en despeses innecessàries, hi ha desviacions constants en moltes partides, com el milió d'euros en festes de l'any 2008, endarreriments i factures per pagar d'un any per l'altre. Poc control en la despesa, poc estalvi. Ara tenim una forta crisi, moltes famílies i petites empreses han de fer molts números i no arriben a final de més. S'ha multiplicat el número de persones que demanen ajudes d'aliments i de tot tipus; i això, malauradament, encara no s'atura.

Ara era el moment de replantejar aquesta espiral que ha fet que l'IBI a Lleida hagi augmentat un 90% en 10 anys, després d'anys de superàvits, de forts augmentos en els ingressos municipals, pel boom immobiliari, de plans d'ajudes per inversió, d'IPC negatiu i CIU va proposar que el govern municipal, amb el Sr. Ros al capda-

LA OPINIÓ DE

Vel islàmic, crucifix i Mollerussa

Els Joves del Partit per Catalunya considerem encertadíssim l'intent de protesta, d'alumnes a Mollerussa, perquè dos noies porten el vel islàmic a l'IES Terres de Ponent. La direcció del centre ha impedit que els joves anessin a l'Institut amb el casc de moto posat i en canvi permeten l'ús del vel islàmic.

La hipocresia de la direcció del centre és similar a la del PSOE. La secretària de Política Internacional del PSOE va considerar que en la reforma del Govern sobre la Llei de Llibertat Religiosa no s'ha d'incloure l'ús del vel islàmic a l'escola pública, perquè el seu ús "no és un problema a Espanya", de manera que més aviat s'ha d'anulitzar cas per cas.

D'això es dedueix que, en canvi, per al PSOE els signes d'altres religions, com el crucifix, si representa un problema i per això en la nova legislació es prohibeixi la seva col·locació a